

Kjære venner!

Nå har feiret vi 17. mai, og stort 'norskere' blir det vel ikke? Selv relativt nyankomne afrikanere får og gis anledning til å føle seg litt norske— akkurat som jeg (after all these years) minnes om at jeg er stolt av å være 'litt afrikaner' når jeg en gang i året feirer 'UPLIFT graduation' med ugandiske brødre og søstre. På det mest begeistrede har jeg sagt at avgangsseremonien til UPLIFT er som å feire jul, påske og 17. mai på én gang. Litt overdrevet, altså.

Det er mange kulturelle forskjeller, frembrakt av geografi og historie siden sivilisasjonens begynnelse og ytterligere foredlet til veinader av særegne tradisjoner – ja, ikke minst, visuelt. Men likhetstrekkene, midt oppi mangfoldet, er dype; det glade, det fargerike, det musikalske, og ikke minst, identifiseringen med *hverandre*. I dette siste finner vi et særlig dyptgripende trekk: Uegennyttig innsats for fellesskapet.

Så la oss bruke et minutt til å reflektere over fenomenet; det vi i dag kaller *frivillig arbeid*. I Norge tror vi *dugnad* er noe særnorsk – i 2004 kåret til Norges nasjonalord (muligens stemt frem også av noen som av erfaring fra idrettslag, skolekorps eller borettslag *ikke* opplever innsatsen som *helt* frivillig...) Men finnene har *talkoot*, amerikanere *barn raising* og kenyanere *harambé*—å dra lasset sammen. Også Røde Kors og 17. mai-arrangement kaller på frivillig innsats, og internasjonal folk-til-folk bistand er i stor grad tuftet på *volunteers*.

Så langt 17.maitalen! Dere skjønner hvor jeg vil hen; vi legger stadig vekt på UPLIFT's særlige grad av frivillighet når vi forteller andre om UPLIFT og deres lokale mentorer. Uttrykket "it takes a village to raise a child" er visstnok et afrikansk ordtak. Men jeg har også tenkt at "it takes a *mentor* to raise the capacity

of a village”. Og at han eller hun både er fri og villig til å ofre noe for fellesskapet—ikke fordi man kan ha overskudd av tid, ikke fordi innsatsen i seg selv gir forventning om lønn, heller ikke som formidler av den velståendes solidaritet med den fattige—men ut fra en ‘åndsnærværende’ deltagelse blant sine egne: Dette gjør og eier vi sammen. Eller for å vri på et annet kjent uttrykk (*cogito, ergo sum*); –“vi lærer (og utvikler oss), derfor er vi” (her).

Så har da også UPLIFTs fremste ildsjeler, med Hizzaya som inspirator, lagt vekt på nettopp den åndelige siden av mentorenes motivering. For å ta bladet fra munnen [undertegnedes]; Slik har det vært fra begynnelsen av, da en gruppe bahá'ier i Uganda etablerte UPLIFT—og fikk kristne og muslimer med i arbeidet. Ja, selv i Norge fikk noen være med, og vi fikk med oss flere—nemlig dere! [Se også vedlagt artikkel fra forrige nummer av 'Bahá'í-Nytt']

Om seks uker samles de som vil – om de har anledning – til årsmøtet i *Venner av UPLIFT*. Det blir (som annethvert år) i Akersbakken 35 hos Liv og Michael Vitols – søndag 30.6. kl. 13.

Årsmøtepapirer blir sendt ut i god tid. En ting vi må ta stilling til – eller håpe på årsmøtets tilslutning til – er VUP-styrets anbefaling om også i år å øke fjorårets bidragsmål med 1.000 USD, altså til 12.000 dollar. Som vi refererte i Februar-brevet (fra felles styremøte i Nebbi i januar) har UPLIFT gjennom det siste året lagt lista opp et hakk ved å forberede funksjoner som vil styrke organisasjonens kapasitet.

Dette var hovedpunktet også i UPLIFTs nylige styresamling og *refresher training* som startet forrige helg. De overbringer glade hilsener!

Vi på vår side har ca. 1. mai overført årets 2. kvartalsbidrag – denne gang 2.000 \$ (mot 2.500 i februar). Dermed ligger vi litt 'etter skjema' fordi vi ved årets start hadde 'penger på bok', mens kontoen etter overføring var bunnskrapt. Men akkurat nå kom 'han med kontoinnsyn' på å sjekke, og fordi noen har trådt til riktig gavmildt, kan jeg visst senke skuldrene igjen. Vi får det til – med et smil!

På vegne av styret i Venner av UPLIFT,
Gunnar Lange-Nielsen (sekretær)

Fra et UPLIFT 'lokal tog' i Pakwach (Nebbi) i desember 2008